

המערערת:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז דרום - פלילי
רחוב התקווה 4 באר-שבע, מיקוד 84105
טלפון: 08-6264670 פקסימיליה: 08-6264668

- נ ג ד -

המשיב:

סאבר בן יוסף אבו כף

ת.ז. [REDACTED] ליד 2000/[REDACTED]
רחוב [REDACTED] שבט אלעצם
(כעת במאסר)
באמצעות ב"כ עו"ד אלכסנדר קישולבסקי
שדרות בן גוריון 21, קניון גירון אשקלון
פלאפון: 052-3647825; פקסימיליה: 08-6715024

הודעת ערעור על קולת העונש

מוגש בזאת ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום באשקלון, כבוד השופט א' מאושר, בת"פ 19-02-39396, מתאריך 22.01.2020, במסגרתו הורשע המשיב בעבירות קשירות קשר לביצוע פשע - 4 עבירות לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), גניבת חקלאית - 4 עבירות לפי סעיף 348(א)(2) + סעיף 29(א) + סעיף 25 לחוק העונשין; סיוע להריגה או היזק לבעלי חיים - עבירה לפי סעיף 451 + סעיף 31 לחוק העונשין; התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה - עבירה לפי סעיף 406(ב) + סעיף 29(א) לחוק העונשין; פריצה לבניין שאינו דירה - עבירה לפי סעיף 407(ב) לחוק העונשין; הסגת גבול - 2 עבירות לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין; היזק לרכוש במזיד - עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין; שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 + 25 לחוק העונשין; הסתייעות ברכב לביצוע פשע - 2 עבירות לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה") + סעיף 29(א) לחוק העונשין. בעקבות הרשעתו נדון המשיב ע"י בית המשפט הנכבד קמא לעונשים כמפורט להלן:

א. 18 חודשי מאסר בפועל.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו, שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או עבירת קשירת קשר לעוון.

ד. קנס בסך 500 ₪.

ה. פיצוי ל- 2 נפגעי עבירה, כל אחד בסך 5000 ₪.

ו. התחייבות כספית בסך 1500 ₪.

במסגרת הערעור שבנדון, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע מתחמי ענישה גבוהים יותר (רצפה ותקרה) לכל אישום, במיוחד לגבי האישומים הראשון והרביעי, ולהחמיר ברכיב המאסר שהושת על המשיב באופן ניכר. כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להשית פיצוי עבור כלל המתלוננים בתיק, ולהגדיל באופן ניכר את היקף הפיצוי בהלימה לתכליות הפיצוי.

ההליך בפני בית משפט קמא:

1. בתאריך 17.02.2019, הוגש לבית משפט השלום כתב אישום כנגד המשיב, נשוא ת"פ 39396-02-19.

2. הסדר הטיעון והכרעת הדין

בתאריך 04.06.2019 (ובהמשך, בתאריך 15.7.2019) הודיעו הצדדים שהגיעו להסדר טיעון, במסגרתו הוסכם שהמשיב יודה בעובדות כתב האישום המתוקן, יורשע, וישלח לתסקיר שירות המבחן (מפאת גילו) בטרם הטיעון לעונש.

במעמד האמור לעיל, לאחר שהמשיב הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הוא הורשע עפ"י הודאתו ע"י בית משפט הנכבד קמא בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבת חקלאית (4 עבירות), סיוע להריגה או היזק לבעלי חיים, התפרצות למקום מגורים כדי לבצע עבירה, פריצה לבניין שאינו דירה, הסגת גבול (2 עבירות), גניבה, היזק לרכוש במזיד, שיבוש מהלכי משפט, הסתייעות ברכב לביצוע פשע (2 עבירות).

מצ"ב פרוטוקול הדיון והכרעת הדין - מסומנים נספחים "א(1)" ו-"א(2)"

3. עובדות כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי

בעקבות גל גניבות חקלאיות בכלל, ובפרט גניבות בקר במושבי וקיבוצי הדרום, פעלה משטרת ישראל במאמצים למיגור התופעה.

במסגרת האישומים להלן, פעל המשיב בצוותא חדא עם אחרים או לבדו, תוך תכנון מוקדם, הכנה מקדימה הכוללת היכרות שטח ותיאומים, כשהוא מקדים וקשר עם אחרים לבצוע פשע, מצטייד בטלפונים מבצעיים סמוך לביצוע העבירה ונפטר מהם לאחריו.

אישום ראשון – עובר לתאריך 1.2.2019, קשר המשיב קשר עם שריף אבו עמאר (להלן: "שריף") ועם אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר") לביצוע פשע, בכך שתיאמו ביניהם גניבת רכבים חקלאיים ובקר באזור הדרום.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, הסיגו המשיב שריף והאחר גבול למשק ביישוב זרועה בכוונה לבצע גניבה, ושוחחו בדבר גניבת רכבים חקלאיים (מכבשים) מהמשק, כמו גם על פירוק חלקים מהמכש.

המשיב, שריף והאחר בצוותא חדא ניסו לגנוב את המכבשים או חלקים מהם, בכך שפתחו את דלתות המכבשים, אך לא הצליחו להניעם או לפרקם בכדי לגנוב חלקים מהרכב ללא הסכמת הבעלים.

במעמד האמור לעיל, התפרצו המשיב והאחרים לבית קרקע באמצעות פתיחת התריס וחלון הזזה, נכנסו לבית וחיטטו בחדר העבודה והשינה בכוונה לבצע גניבה. מייד בסמוך, נטלו המשיב והאחרים צרור מפתחות מהבית אשר הכיל מפתחות למכבשים לשערי המשק ולאורוות הבקר, רישיון רכב, ומחשב נייד בשווי 1000 ₪, בגדים והנעלה בשווי 1500 ₪ ושני רחפנים בשוויים 3000 ₪, ללא הסכמת הבעלים.

בהמשך, גנבו המשיב והאחרים 10 כבשים (שווי מוערך של כבשה הנו 2000 ₪) ו-5 עיזים (שווי מוערך של עז הנו 1500 ₪), בכך שהובילו אותם אל השער האחורי של המשק, ללא הסכמת הבעלים. **שווי הנזק המוערך למתלונן נע על 45,000 ₪** (כולל החלפת מנעולים ומערכת התנעת המכבשים ודלתות המשק).

במעשיהם המשיב והאחרים הסתייעו ברכב לביצוע העבירות.

בהמשך, בתחנת המשטרה בנתיבות ניסה המשיב לקפל סים של מכשיר נייד שנתפס באמתחתו בכדי לנוע או להכשיל הליך שיפוטי, בין בהעלמת ראייה ובין בדרך אחרת.

אישום שני - עובר לתאריכים 4.2.2019 – 5.2.2019, קשר המשיב קשר עם עגל אבו קוראן (להלן: "עגל") ועם אחר שזהותו אינה ידועה (להלן: "האחר") לביצוע פשע בכך שתיאמו ביניהם התפרצויות וגניבות באזור הדרום.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, במועד הרלבנטי, הגיעו המשיב והאחרים לאזור התעשייה בשדרות. במעמד ובנסיבות לעיל, בשעה 0300-4000 לערך, התפרצו המשיב והאחרים בצוותא חדא לחנות, בכך שפתחו את דלת המחסן ושברו מנעול של המכולה, בעוד שעקל שמר בחוץ והתריע בעת הצורך ביושבו ברכב ששימש לביצוע העבירה. המשיב והאחרים גנבו בצוותא 320 קופסאות סיגריות ושקיות טבק ללא הסכמת הבעלים. **שווי הגניבה הוערך בכ - 35,000 ₪.**

אישום שלישי – במועדים הרלבנטיים, החזיק המתלונן 4 כוורות, המכילות כל אחת 10 חלות דבש, סמוך ליישוב יכני. בתאריך 5.2.2019, הגיע המשיב למקום מצוייד בחליפת כוורן, פתוח את הכוורות וגנב 40 חלות דבש, ללא הסכמת בעליהם, תוך הפיכת הכוורות וריקונן.

אישום רביעי - עובר לתאריך 19.12.2019, קשר המשיב קשר עם אחרים שזהותם אינה ידועה לביצוע פשע, בכך שתאמו ביניהם התפרצויות וגניבות באזור הדרום.

במסגרת הקשר ולשם קידומו, בלילה שבין 18.12.2019 – 19.12.2019, הגיעו המשיב והאחרים למשק במושב יכני, תוך שהסיגו גבול בכוונה לעבור עבירה. מייד ובהמשך, סייע המשיב לאחרים, להתאכזר לכלבתו של המתלונן, בכך שהאחרים לפפו סביב צווארה שרשרת מתכת חנקו ותלו אותה על עמוד במשק בעוד המשיב שימש כתצפיתן.

בהמשך, גנבו המשיב והאחרים 24 טלאים, בכך שפתחו את הדיר והוליכום למכלאה מאולתרת, ומשם מחוץ למושב. הכל ללא הסכמת הבעלים.

מצ"ב כתב האישום המתוקן בתיק העיקרי - מסומן נספח "ב"

.4

התיק המצורף ת"פ (שלום ב"ש) 76029-07-19

בתאריך 5.1.2020, הודה המשיב בעבודות כתב האישום המתוקן התיק צורף לתיק העיקרי נשוא הערעור שבנדון. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 30.7.2019, בעוד המשיב מוחזק במשמורת שב"ס, משביקשה סוהרת לבקר בתאו, הוא התנגד לכך, ולאחר שהיא אחזה בידו, הוא דחף אותה בכוונה להכשילה בתפקידה, סטר לה על לחיה שמאלית, ושפך על גופה תה חם מתוך ספל שהחזיק בידו.

מצ"ב הכרעת הדין, פרוטוקול וכתב האישום המתוקן נשוא ת"פ (שלום ב"ש) 76029-07-19 – מסומנים נספחים "ג(1)" ו- "ג(2)"

.5

תסקירי (חובה) שירות המבחן

בעניינו של המשיב הוגשו 3 תסקירים, שניים מהם התייחסו לחלופת מעצר טיפולית לטיפול בהתמכרות המשיב לסמים (כשהמשיב נמצא מתאים) שלא הסתייעה לאחר ביצוע עבירות תוך כדי מעצרו וניהול התיק נשוא ת"פ (שלום ב"ש) 76029-07-19. לפיכך, במסגרת התסקיר האחרון, הומלץ על **ענישה מוחשית שיהא בה להוות אלמנט הרתעתי מביצוע עבירות דומות**, לצד שילוב של המשיב בטיפול בין כותלי בית הסוהר שיאפשר לו לטפל בבעיות התמכרותו לסמים.

מצ"ב תסקירי שירות המבחן - מסומן נספח "ד(1)", "ד(2)", ו- "ד(3)"

.6

טיעוני המדינה לעונש

בתאריך 6/2/19, נשמעו הטיעונים לעונש.

עובר לטיעונים גופם הוגשו ראיות לעונש כמפורט להלן: גיליון הרשעות של המשיב, תצלומים, דוח המחקר והמידע בכנסת על גניבה חקלאית (להלן: "הדוח"). כמו כן, העידו לעונש שני המתלוננים בתיק.

מר אשר חגיבי העיד על סערת רגשותיו במועד חשיפתו לגניבה, במיוחד למראה כלבתו התלויה והקשורה. הוא אמד את היקף נזקיו בכ- 50,000 ₪, כך שהוא מוטט כלכלית כתוצאה ממעשי המשיב והאחרים.

מר אמיר פוזאטי העיד כי בעקבות מעשי המשיב האחרים העסק, נווה מדבר ששימש כמקור פרנסה (הגעת משפחות לנופשונים), והוא ומשפחתו נאלצו למכור את העסק. הוסיף שאין ביטוח לעניין זה.

ב"כ המדינה טענה למתחמי ענישה ולעונשים שונים ביחס לכל אישום: **אישום ראשון**, מתחם שנע בין 36-54 חודשי מאסר ועונש ברף העליון לאור התכנון והנזק הכלכלי; **אישום שני**, מתחם שנע בין 10-30 חודשי מאסר ועונש ברף הבינוני; **אישום שלישי**, מתחם שנע בין 10-30 חודשי ועונש ברף בינוני; **אישום רביעי**, מתחם שנע בין 36-54 חודשי ועונש ברף העליון. **לגבי התיק המצורף**, התבקש מתחם של 10-25 חודשי מאסר וענישה של לא פחות מ-15 חודשים.

מצ"ב טיעוני המדינה לעונש, תצלומי הכלבה וגיליון הרשעות – מסומנים נספחים "ה(1)", "ה(2)", ו-"ה(3)".

7. **טיעוני ההגנה לעונש**

ב"כ המשיב ביקש לראות במסכת מעשי המשיב בתיק העיקרי **כאירוע אחד**, **למתחם** שנע בין 12-36 חודשים, **ולעונש** בתחתית המתחם בשל העדר עבר פלילי ופוטנציאל השיקום. כמו כן, ביקש להתעלם מהדוח, בטענה להעדר רלבנטיות ולעובדה שלא הוגש בעניין השותף.

המשיב הביע חרטה וצער על מעשיו. לטענתו הוא הסתבך עם חברים, ומצטער על מעשיו בכלבה.

מצ"ב הפרוטוקול – מסומן נספח "ו"

8. **גזר הדין**

בתאריך 22/9/19, גזר בית המשפט את דינו של המשיב לעונשים שפורטו לעיל.

מתחם העונש ההולם, נקבע לאישום הראשון 18-44 חודשים, **אישום שני** 6-12 חודשים, **אישום שלישי** מאסר קצר ל-8 חודשים, **אישום רביעי** 7-23 חודשים. **בגין התיק המצורף (תקיפת עובד בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש)** נקבע מתחם שנע בין 6-20 חודשי מאסר.

העונש הראוי לעניין רכיב המאסר, 18 חודשים, נומק בשיקול חומרה שעניינו העובדה שהמשיב בצע את העבירות נשוא התיק המצורף כשהוא מנהל את התיק העיקרי, ובשיקולי הקולא המפורטים להלן: הודאת המשיב ונטילת אחריות, האמפטיה שגילה המשיב כלפי האנשים בהם פגע, נסיבותיו האישיות, והיותו של המשיב בגיר צעיר.

לעניין רכיב הפיצוי, צויין שהיה נכון להשית פיצוי גבוה, אולם לנוכח נסיבותיו של המשיב, שהנו בגיר צעיר, ולנוכח תקופת המאסר יושת פיצוי מידתי, כשעומדת למתלוננים הזכות למצות עמו הליך אזרחי.

מצ"ב הגז"ד – מסומן נספח "ז"

9. **המצב המשפטי של שותפיו של המשיב**

א. שריף אבו עמאר (ת"פ 39341-02-19) – מדובר בשותפו של המשיב לעבירות נשוא האישום הראשון בכתב האישום הראשון.

בתאריך 23.12.19, דחתה המשנה ליועץ המשפטי לממשלה את בקשת הנאשם (מפאת צנעת הפרט לא יפורטו הנימוקים לבקשה) לעיכוב הליכים משפטיים כנגדו.

בתאריך 16.2.20, בהתאם להמלצת המשנה ליועמ"ש, המבוססת על הנסיבות הייחודיות בעניינו של שריף שפורטו בבקשתו לעיכוב ההליכים, ובהתאם לראיות בתיק, גובש בין הצדדים הסדר טיעון בעניינו של שריף.

במסגרת ההסדר, תוקנו עובדות כתב האישום, ולאחר שהמשיב הודה בהן, הוא הורשע בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הסגת גבול פלילית, ניסיון לגניבה חקלאית, החזקת אגרופן ו/או סכין שלא כדין, והחזקת נכס חשוד כגנוב. עוד סוכם במסגרת ההסדר, כי במידה והתסקיר יהיה חיובי (בפרמטרים המוסכמים בין הצדדים) המדינה וההגנה יעתרו במשותף לענישה שעניינה 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות. התיק קבוע לטיעון לעונש לתאריך 21.6.202.

מצ"ב גזר הדין – מסומן נספח "ח"

ב. עגל אלקרען (ת"פ 39240-02-19) – בתאריך 18.11.19, גזר בית משפט השלום בקריית גת את עונשו של השותף, והשית, בגין עבירות של פריצה לבניין שאינו דירה, קשירת קשר והסתייעות ברכב לעבור עבירה, ענישה, שעניינה בין היתר, ל- 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ופיצוי בסך 10,000 ₪ לטובת נפגע העבירה.

לציין כי עמדת המדינה היתה למתחם עונש שנע בין 8-14 חודשי מאסר ולעונש של מאסר בפועל בתחתית המתחם.

מצ"ב גזר הדין – מסומן נספח ט"

ואלה נימוקי הערעור:

בית המשפט הנכבד מתבקש בזאת לעיין בתצלומי הכלבה (ת/2) כחלק בלתי נפרד מנימוקי הערעור

1. לעמדת המערערת, בית המשפט הנכבד שגה בכך שקבע מתחמי ענישה נמוכים, ובהלימה, רכיבי ענישה נמוכים (רכיב המאסר ורכיב הפיצוי), תוך ששגה באופן קביעתם. המתחמים והעונשים אינם הולמים את מסכת מעשי המשיב, ואינם הולמים את תוצאות חברתיות הכלכליות הקניינות והאחרות של מעשיו.

לעמדת המערערת, המשגה הראשון אליו נקלע בית המשפט הנכבד קמא הנו באופן קביעת מתחמי הענישה הנמוכים ביחס לכל אישום ואישום במסכת העבירות שעבר המשיב. בשלב הראשון, לעמדת המערערת, לא ניתן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירה בכל אישום, לסמיכות ולתדירות הביצוע בין מסכת העבירות. עיקר הדברים אמורים, לאור מתחמי הענישה הנמוכים (במיוחד רצפת המתחמים) בכל הנוגע לאישומים הראשון והרביעי, העוסקים בגניבות חקלאיות רחבות היקף של מקנה. מדובר במסכת עבירות, שבוצעו בתכנון מוקפד (הכרת פני השטח, ביצוע עבירה בצוותא חדא עם אחרים, הצטיידות והסתייעות ברכב ובפלאפונים מבצעיים והיפטרות מהם לאחר סיום העבירות), בצוותא חדא עם אחרים, כשהמשיב שב ו"פוקד" 3 משקים חקלאיים (2 באותו מושב), וגונב מהם מקנה בהיקף ניכר, תוך ביצוע עבירות נוספות – פריצה לבית מגורים וגניבה ממנו, וסיוע להריגת כלבה בצורה מזוועה ואכזרית (חניקתה בשרשרת מתכת) שכל חטאה היה בשמשה כלבת שמירה על הרכוש של בני משפחתה. בעניין זה תפנה המערערת לתמונות המתעדות את אופן הריגתה האכזרי של הכלבה הותרתה כך – ראה ת/2.

בשלב השני, לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד קמא משלא נתן משקל לערכים המוגנים העומדים בבסיס כלל העבירות שבצע המשיב, ובכלל זה, לעבירות הגניבה החקלאית, סיוע להריגת הכלבה, ותקיפת עובדת הציבור בעודו ממתין לבחינת הליכי השיקום בעניינו.

לעניין ביצוע עבירות הגניבה החקלאית, תטען המערערת שבית המשפט הנכבד קמא התעלם ממהותן הייחודית של עבירות אלה "גניבה בנסיבות מחמירות", ומכוונתו הברורה של המחוקק לתקן את חוק העונשין, ולחוקק עבירה ייחודית מחמירה שעניינה, בין היתר, גניבות חקלאיות המחמירות בענישת מבצעהן (עבירה לפי סעיף 384א לחוק העונשין, המטילה עונש של 4 שנות מאסר ביחס לעונש של 3 שנות מאסר בעבירת גניבה "רגילה").

בית המשפט התעלם מכוונת המחוקק להקנות מענה עונשי הולם יותר (במקביל להמשך פעולות אכיפה ע"י משטרת ישראל, ומיצוי ההליכים המשפטיים ע"י התביעה הכללית), ל"מכה" שפקדה את אזורי המדינה, בדמות פגיעה תדירה וקשה בחקלאות. למעשה, התיקון בחוק באמצעות החמרה בענישה ביחס לעבירות רכושיות רגילות, נועד לשקף את הערך המוגן, שהנו פגיעה בזכות קניינם של החקלאים שנפגעים, וכפועל יוצא בזכות קניינם של כל החקלאים בארץ, שכן חברות ממעטות לבטח אותם בשל ריבוי הגניבות או שעושות כן תמורת מחיר גבוה יותר והם נאלצים לשמור על רכושם בעצמם עלויות לא מובטלות לצרכי מיגון. וכפועל יוצא מכלל האמור, הערך המוגן שנוסף שנפגע הנו הביטחון האישי הציבורי והכלכלי של אזרחי המדינה.

לעניין זה תוסיף ותטען המערערת כי בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי במסגרת קביעת המתחם לפגיעה הבוטה בערכים המוגנים כתוצאה מביצוע מסכת מעשי המשיב בעניין זה, במיוחד לאור עדות המתלוננים בעלי המשקים החקלאיים שהעידו על הנזקים הכלכליים רחבי ההיקף עד להתמוטטות כלכלית של המשקים מעבר לנקיפה כלכלים המיידים, לפגיעה בתחושת הביטחון וכו'.

לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד אף בכל שלא נתן משקל לערכים המוגנים ולפגיעה האנושה בהם בכל הנוגע לסיועו של המשיב להריגתה האכזרית של הכלבה. בעניין זה, תפנה המערערת לתמונות המתעדות את הריגתה האכזרית והמזוויעה של הכלבה, והותרתה תלויה כך. לעמדת המערערת, באופן מצטבר לכלל האמור לעיל, שגה בית המשפט הנכבד משלא נתן משקל לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם בכל הנוגע לתקיפת הסוהרת ע"י המשיב.

לעמדת המערערת, המשגה השני אליו נקלע בית המשפט הנכבד קמא הנו באופן קביעת העונש בכל הנוגע לרכיב המאסר. לעמדת המערערת, מעבר למשגה אליו נקלע בית המשפט הנכבד קמא בעצם מתן משקל לעובדה כי המשיב ביצע את עבירת תקיפת עובדת הציבור וחבלה (חבלה של ממש) בה בעצם קביעת העונש, בעוד שמדובר בתבחין שעניינו לקביעת מתחם העונש ההולם, נקלע בית המשפט למשגים שעניינם התעלמות משיקולי התרעת היחיד והרבים.

לבסוף תטען המערערת, שהמשגה השלישי אליו נקלע בית המשפט הנכבד קמא הנו באופן קביעת העונש בכל הנוגע לרכיב הפיצוי. לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד קמא משלא השית פיצוי לכלל המתלוננים שהמשיב "פקד" אותם במעשיו, כמו גם שגה בעצם היקף הפיצוי שהושת ביחס להיקף נזקים עצום, באופן שאינו עונה על תכליותיו של רכיב הפיצוי כפי שאלה הוכרו בפסיקה.

משגה ראשון – קביעת מתחמי ענישה נמוכים (העדר משקל לנסיבות, לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה הקשה

(בהם)

2. לעמדת המערערת, המשגה הראשון אליו נקלע בית המשפט נעוץ בעצם קביעת מתחמי ענישה נמוכים שאינם הולמים נסיבות ביצוע העבירות שבצע המשיב, הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם. בעיקר הדברים אמורים, בכל הנוגע לאישומים הראשון והרביעי, כמו גם לתיק שצורף בגין תקיפת עובד ציבור ותקיפה הגורמת חבלה של ממש.

העדר משקל ראוי לנסיבות ביצוע מסכת העבירות

לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד משלא נתן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירות, כל אחת בנפרד, ובעיקר בהצטברותן.

א. העדר מתן משקל למסכת הגניבות החקלאיות - לקשירת הקשר ותכנון המוקפד לאופן ביצוע העבירות ולעבירות הנלוות אליהן

1. ראשית תטען המערערת, כי בית המשפט הנכבד קמא התעלם מעצם העובדה כי מסכת עבירות הגניבה החקלאית בוצעו **לאחר קשירת קשר ותכנון מוקפד**. למעשה, לא ניתן כל משקל לעובדה כי המשיב קשר קשר עם אחרים, ותכנן בדקדקנות את מסכת מעשיו, ובכלל זה, הכרת השטח ותיאומים, הצטיידות ברכב ובטלפונים מבצעיים סמוך לביצוע העבירה. כמו כן התעלם בית המשפט מאופן ביצוען של העבירות, ושלביה, בעיקר בכל הנוגע לאישומים הראשון והרביעי.

2. שנית ועיקר תטען המערערת, כי בית המשפט הנכבד לא נתן משקל ראוי לנסיבות ביצוען של העבירות עצמן, תוך התעלמות מתדירותן וסמיכותם ומקום ביצוען.

מדובר במשיב שלאחר תכנון מוקדם ומוקפד עם אחרים, והצטיידות באמצעים שונים (פלאפונים ורכב), "פקד" 3 משקים חקלאיים (2 משקים באותו מושב), ומימש את תכניתו כך שהסיג גבול והתפרץ לתוכם, כשבאחד מהמקרים קדמה לגניבה החקלאית התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו, וגנב גניבה חקלאית, מקנה (15 כבשים ועיזים ו - 24 טלאים) וכוורות (40 חלות דבש), בסכום העולה על 50,000 ₪. "בין לבין", התפרץ משיב עם אדם אחר לבית עסק בשדרות וגנב משם סחורה בשווי 35,000 ₪.

לעמדת המערערת, בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירות בכל אחד מהאישומים, כמו גם שלא נתן משקל לתדירות ביצוע העבירות, הסמיכות בין העבירות, ומקום ביצוען. בעיקר הדברים אמורים, בכל הנוגע לנסיבות האמורות באישומים הראשון והרביעי, להיקף הגניבות החקלאיות, לעבירות שבצע המשיב לפני הגניבה החקלאית ולאחריה, ובאשר לתיק שצורף שעניינו בתקיפת עובד ציבור.

בנוגע לאישום הראשון, התעלם בית המשפט משלבי ביצוע העבירות, מהעובדה כי מסכת עבירות זו בוצעה לאחר העבירות במסכת האישום הרביעי ובאותו מושב, ולא נתן לנדבכים אלה משקל ראוי. למעשה, לאחר שהמשיב הצליח במסכת העבירות נשוא האישום הרביעי, ובחלוף 10 ימי בלבד, "פקד" המשיב משק חקלאי נוסף באותו מושב. לאחר שלא הצליח במשימתו לגנוב את המכבשים המשק החקלאי, הוא התפרץ לבית מגורים וגנב ממנו ביגוד הנעלה מחשב ורחפנים, כמו גם את מפתחות למכבשים. לאחר שני שלבים אלה, שעניינם בגילוי זילות בוטה לזכות הקניין של המתלונן ומשפחתו ולזכותם לביטחון אישי בביתם, גנב המשיב תוצרת חקלאית (מקנה) בהיקף ניכר.

לעמדת המערערת, שגה בית המשפט אף בכך משלא לא נתן תשומה משפטית לעובדה כי לאחר שהמשיב נתפס ע"י רשויות אכיפת החוק, לאחר מסכת מעשיו, הוא ניסה לשבש מהלכי משפט. **בנוגע לאישום הרביעי**, לעמדת המערערת, בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי, בוודאי לא מבחינת רצפת המתחם (המתמזה ב- 7 חודשי מאסר) לנסיבות ביצוע העבירות ע"י המשיב, התכנון, העשייה המשותפת עם אחרים, בהסגת גבול ובגניבת מקנה של 24 טלאים.

ביתר שאת נכונים פני הדברים, עת התעלם בית המשפט כמעט לחלוטין מאופן ביצוע העבירה ע"י המשיב והאחרים באמצעות הריגת כלבתו של המתלונן בצורה אכזרית ומזוויעה כדי להקל על גניבת הטלאים.

בית המשפט לא נתן משקל ראוי לסייעו של המשיב בהרגתה האכזרית ולמניע שבהריגתה (מיגור אמצעי המיגון שהציב המתלונן על מנת לשמור על קניינו), כך שבעודו עומד בחוץ ומתצפת, והאחרים כרכו שרשרת מתכת סביב צווארה, חנקו ותלו אותה על עמוד במשק. תמונות הכלבה התלויה (ת/2), שהוגשו מטעם המדינה, מדברות בעד עצמן (תמונות שנדמה שלקוחות מסרט אימה) מבחינת אכזריות המעשים והתעוזה לנהוג כך, הן בעצם הריגתה האכזרית והן בעתם הותרתה תלויה כך.

ב. **העדר מתן משקל בנוגע לנסיבות התיק שצורף (תקיפת עובד ציבור תקיפה הגורמת חבלה של ממש)**
 לעמדת המערער, נדמה כי בית המשפט הנכבד קמא נקלע לכלל טעות נוספת, עת נתן משקל לביצוע עבירות תיק זה (בשעה שהמשיב ניהל את משפטו) במסגרת קביעת העונש הראוי, שעה שמדובר בשיקול הנוגע לנסיבות שעניינן בקביעת המתחם.
 למעשה, לאחר הודאת המשיב בעובדות כתב האישום בתיק העיקרי, ובעוד בקשתו לבחינת הליכי השיקום בעניינו תלויה ועומדת, תקף המשיב את סוהרת שכל חטאה היה מילוי תפקידה, כך שלאחר שמאן לשהות להוראותיה ולצאת והיא תפסה בידו, הוא **סטר לה על פניה ושפך על גופה תה חם**.

4. **העדר מתן משקל ראוי הערכים המוגנים ומידת הפגיעה הקשה בהם**
 לעמדת המערער, שגה בית המשפט הנכבד קמא משלא נתן משקל ראוי לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה הקשה בהם.

א. **הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם במסגרת הגניבות החקלאיות**
 1. לעמדת המערער, שגה בית המשפט הנכבד משלא נתן את המשקל הראוי לכלל הערכים המוגנים העומדים בבסיס מעשי המשיב, **בעיקרם לעבירות הגניבה בנסיבות מחמירות**, ובכלל זה, שגה משדחה את בקשת המדינה לקבל לידו את דוח מרכז המחקר והמדע בכנסת "פשיעה חקלאית בישראל – נתונים ופעילות למיגורה" שמלמד על ככל הערכים המוגנים בעניין הגניבות החקלאיות.

2. למעשה, היות ובית המשפט הנכבד קמא התעלם ממהותן הייחודית של העבירות המיוחסות למשיב, "גניבה בנסיבות מחמירות" (עבירה לפי סעיף 384א לחוק העונשין), הוא לא נתן משקל ראוי לערכים המוגנים העומדים בבסיס מסכת העבירות שעבר המשיב.

בשנת 2009, מצא לנכון המחוקק הישראלי לתקן את חוק העונשין [חוק העונשין (תיקון מס' 101), התש"ע – 2009], כך שהוספו לחקיקה עבירות חדשות, שעניינן גניבות חקלאיות (ופגיעה בתשתיות המדינה וגניבות חפצים בעלי ערך תרבותי/ היסטורי/ מדעי/ דתי), שבצידן ענישה מחמירה יותר. למעשה, הוראות סעיף 384א "גניבה בנסיבות מיוחדות" קובעת, ולד בכדי, עונש חמור של 4 שנות מאסר (ביחס לעונש של 3 שנות מאסר בעבירת גניבה "רגילה").

הרציונל העומד בבסיס חקיקת הוראות חוק מחמירות אלה, כעולה מהדיונים הרבים בכנסת (וועדת חוק חוקה ומשפט - פרוטוקול מס' 568 מתאריך 16/6/08; מס' 645 מתאריך 1/9/08; ומס' 64 מתאריך 8/9/09), ומהצעת החוק [הצעת חוק העונשין (תיקון מס' 100)] (החמרה בענישה בעבירות רכוש), התשס"ח – 2008], הנה לתן **מענה עונשי הולם יותר** (במקביל להמשך פעולות אכיפה ע"י משטרת ישראל, ומיצוי ההליכים המשפטיים ע"י התביעה הכללית), ל"מכה" שפקדה את אזורי המדינה, בדמות פגיעה תדירה וקשה בחקלאות. למעשה, התיקון בחוק באמצעות החמרה בענישה ביחס לעבירות רכושיות רגילות, נועד לשקף את הערך המוגן, **שהנו פגיעה בזכות קניינם של החקלאים שנפגעים, וכפועל יוצא בזכות קניינם של כל החקלאים בארץ, שכן חברות ממעטות לבטח אותם בשל ריבוי הגניבות או שעושות כן תמורת מחיר גבוה יותר והם נאלצים לשמור על רכושם בעצמם עלויות לא מובטלות לצרכי מיגון. וכפועל יוצא מכלל האמור, הערך המוגן שנוסף שנפגע הנו הביטחון האישי הציבורי והכלכלי של אזרחי המדינה.**

3. לאור האמור, לפני החקיקה דלעיל, ולאחריה, שבו בתי המשפט והדגישו שוב ושוב את הערכים המוגנים העומדים בבסיסה של העבירה של הגניבות בנסיבות מחמירות, ואת **חובת בתי המשפט לתרום את חלקו בהשבת הביטחון לציבור בכללותו ולציבור בפרט** [ראה לעניין זה את עפ"ג (מחוזי ב"ש) 38259-04-18 מ"י נ' מסלאמה ואח', פס"ד מתאריך 17.05.19].

4. לעמדת המערערת, עיקר המשגה בעניין זה, כפועל יוצא מהעדר משקל ראוי לנסיבות ביצוע העבירה ולמהות הערכים המוגנים, הנו העדר משקל למידת הפגיעה בערכים המוגנים. בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי להיקף הנזקים למתלוננים עצמם, אלה שהעידו ואלה שלא העידו, וכפועל יוצא, משגה זה השליך על אופן גזירת העונש בנושא הפיצוי (התעלמות ממתלוננים נוספים, כמו גם בכל הנוגע להיקף הפיצוי שהושת במסגרת גזר הדין). עמדת המערערת מומחשת ביתר שאת בכל הנוגע **לאישום הרביעי**. מעבר לעובדה כי בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל למידת הפגיעה האנושה בערכים המוגנים שבעצם עבירת הגניבה החקלאית, 24 טלאים, שגרמו להתמוטטות כלכלית כאמור בעדות המתלונן, ולחשש לביטחון האישי בכלל (כמו גם למראה כלבת המשפחה התלויה בצורה אכזרית מעין זו, בצורה שנדמה שלקוחה מסרטי אימה). הכל כדלקמן :

"באותו יום של הגניבה - כשנחשפתי למקרה של הגניבה הייתי נסער, וכשראיתי את מעשה הרצח של הכלבה היה לי עוד יותר קשה. הוא תלה כלבה וקשר אותה. מעבר לנזק הכלכלי - סדר גודל של 50,000 ₪ - זה מוטט אותי כלכלית. חשבתי שאני אצליח להתמודד ולשרוד את המכה, התברר שטעיתי ובעקבות החוסר של הכסף, לא הצלחתי לרכוש מזון. הספקים לא נתנו לי. הייתי חייב להם כספים..."

זכות הפרט של המתלוננים, ובמקרה זה חקלאיים, לקניינם ולשלמותו, ובתיק זה – המקנה - נפגעה בצורה אנושה ממעשי המשיב בצוותא חדא עם האחרים. קניין זה כמפורט בהיקף הנזק שנגרם למתלונן מגניבתו נקנה על ידם בהשקעת תשומות אין סופיות של משאבי זמן, כסף ועבודה קשה. המערערת תטען בעניין זה, שספק אם מתחם הענישה שנקבע ע"י בית המשפט הנכבד קמא, ככזה ש"רצפתו" 7 חודשי מאסר ו"תקרתו" 23 חודשים, חותר לעיקרון **ההלימה** העומד בבסיסו של תיקון 113 לחוק העונשין.

ב. הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם בכל הנוגע לעבירת הסיוע להריגת הכלבה

1. לעמדת המערערת, בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי לערכים המוגנים שהעומדים בבסיס עבירה הסיוע להריגת הכלבה.
 2. בית משפט העליון, עמד לא אחת על חובתו המוסרית של האדם בשמירה על בעלי החיים, בהשוותו את הפגיעה בבעלי החיים ומשמעותה החברתית העמוקה של פגיעה זו, לפגיעה בקטינים תמימים וחסרי ישע, הנעדרים יכולת הכרה ברוע לב המושת כלפיהם ע"י האחראים עליהם, ונעדרים יכולת להתמודד עם גילויים אלה.

ציווי אנושי זה, שעניינו הגנה על בעלי החיים, הותווה ע"י בית המשפט העליון, ברע"א 1685/96 עמותת תנו לחיות לחיות נ' מפעלי נופש חמת גדר בע"מ, פד"י נא(3), 832,847, (להלן: "פס"ד תנו לחיות לחיות") כאמור בדברי כבוד השופט חשין, שהדגיש כי:

"... תחושת החמלה שאנו חשים כלפי בעל חיים שמתעללים בו נובעת ממקום עמוק בליבנו, מרגש המוסר שבנו, רגש הנחרד נוכח פגיעה בחלש ובחסר ההגנה. צווינו מלידה להגן על החלש ובעלי החיים הם חלשים. בעלי חיים לידי אדם הוא כילד תמים וחסר הגנה. התעללות בילד תזעזע אותנו וכן היא התעללות בחיה. החיה - כמוה כילד – הגנה תמימה אין היא מכירה ברוע ואין היא יודעת כיצד להתמודד עמו..."

בהתאם להלכתו המחייבת של בית המשפט העליון, ומתוך הרציונליים האמורים בפס"ד לעיל, ומתוך רציונליים אחרים מהדין העברי ועוד, בתי משפט השלום ובתי המחוזיים שבו והחמירו בעונש נאשמים שעברו עבירות אלה.
 3. עמדת היועמ"ש - בשנת 2011, החליט היועמ"ש למנות ועדה בינמשרדית לבחינת האמצעים להגבת האכיפה בעבירות התעללות בבע"ח והעלאת רף הענישה. בשנת 2012, הביע היועץ המשפטי לממשלה את עמדתה הערכית של התביעה הכללית והדגיש שהתאכזרות לבעל חיים כמוה התאכזרות לחסר הישע, לחלש ולחסר ההגנה, וכי חברה שחרתה על דגלה ערכי מוסר והגינות אינה יכולה להסכין עם תופעה פסולה מסוג זה, ועליה לעשות ככל לעיל ידה למנעה.
 4. לטענת המערערת, בית המשפט הנכבד קמא לא נתן "תשומה" משפטית לפגיעה האנושה בערכים המוגנים של המוסר, ההגנה על חסרי הישע בעצם סיועו של המשיב להריגת כלבתו של המתלונן. בית המשפט נמנע ממתן תשומה משפטית באופן קביעת המתחם למניע להריגה אכזרית (התגברות על אמצעי המיגון שהציב המתלונן במשקו), לאופן הריגת הכלבה (חניקתה ע"י כריכת שרשרת מתכת לצווארה), גם בהתחשב בכך כי המשיב סייע להריגתה בעצם היותו מתצפת, ולהותרת הכלבה תלויה. המערערת תשוב ותבקש מבית המשפט הנכבד לצפות בתמונות הכלבה המדברות בעד עצמן.

קביעת מתחם מעין זה שנקבע ע"י בית המשפט הנכבד קמא עלול להעביר מסר שגוי של סובלנות וסלחנות למעשים אכזריים ומזוויעים מעין אלה. הכל במקום מסר ברור וחד משמעי מתחייב של הוקעת מעשים אלה שבדרך של ענישה מחמירה וממשית, ככזה שמלמד שהחברה לא תגלה סובלנות וסלחנות כלפי מעשיו הפוגעניים, וכי על החברה להגן על עצמה מפני פורעי חוק כמותו, כעולה ממטרת החוק, כפי שזו באה לידי ביטוי גם בפסיקת בית המשפט העליון.
- ג. העדר משקל לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם – תקיפת עובד ציבור בנסיבות מחמירות
- המערערת טוען כי בית המשפט הנכבד קמא לא נתן משקל ראוי לערכים המוגנים ולמידת הפגיעה בהם בכל הנוגע לתיק המצורף, המגלם עבירות שביצע המשיב בעודו מנהל את התיק העיקרי (וממתין לבחינת בקשתו להליכי שיקום).

בעצם מעשיו כלפי הסוהרת, סטירת לחי ושפיכת תה חם על גופה, פגע המשיב בצורה קשה בנדבכי שלטון החוק, בכבודה ובזכותה של עובדת ציבור לשמירה איתנה על שלמות גופה וכבודה. בעיקר הדברים אמורים, לאור מהות המעשה ולאור החבלה של ממש שגרם המשיב לסוהרת. לעמדת המערערת, רצפת מתחם שמתמצה ב- 6 חודשי מאסר, בהינתן כלל הנסיבות לעניין התקיפה, מהותה, מועד ביצוע ביחס לעבירות האחרות וביחס לציר הזמן בתיק העיקרי, אינה משקפת את עיקרון ההלימה האמור בתיקון 113 לחוק העונשין.

משגה שני – אופן קביעת העונש מבחינת רכיב המאסר והסתפקות בעונש של 18 חודשי מאסר

5. **כללי** - לעמדת המערערת, באופן מצטבר למשגים שנפלו בהחלטתו של בית המשפט הנכבד קמא באשר לקביעת המתחמים, הוא נפל לכלל משגה נוסף **ועיקרי** שעניינו קביעת העונש הראוי. למעשה, השיקול היחיד לחומרה ששקל בית המשפט הנכבד קמא עניינו בשיקול ששייך לקביעת המתחם - העובדה שביצע את העבירות בתיק שצורף בעוד מנהל את משפטו בתיק העיקרי נשוא הערעור (שיקול במהותו שאמור לשמש לקביעת המתחם – נסיבות ביצוע העבירה), כשבית המשפט התעלם משיקולי הרתעת היחיד והרבים המתחייבים במקרה דנן. כמו כן, שגה בית המשפט הנכבד משנתן משקל מופרז להודאת המשיב, לקיחת אחריות ולגילו.

6. **הערה מקדימה לעניין השיקול לחומרה במסגרת גזר הדין** – לעמדת המערערת, השיקול ששקל בית המשפט לחומרה בעניינו של המשיב, הנוגע לביצוע תקיפת עובדת הציבור והחבלה בה, בעודו מנהל את משפטו בתיק העיקרי, עניינו, ככלל, כנסיבה מחמירה לקביעת המתחם. לצד זאת, ניתן לראות בסוגיית **עיתוי** ביצוע העבירה שבנדון כתבחין לשיקולי **הרתעת היחיד**, מהם התעלם בית המשפט הנכבד קמא.

7. משגה – העדר ביטוי ומשקל לתבחין הרתעת היחיד

לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד קמא בכך שלא נתן כל משקל בעצם גזירת דינו של המשיב לשיקולי הרתעת היחיד המתחייבים במקרה שבנדון בהלימה למסכת האירועים בגינה הורשע בתיק העיקרי, כמו גם לאור ביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור במהלך ניהול משפטו. **לעמדת המערערת, לאור נסיבות ביצוע העבירה, כל אחת בנפרד ובאופן מצטבר, יש מקום לתן משקל ראוי וניכר לשיקולי הרתעת המשיב.**

מסכת מעשי המשיב, המתוכננים בקפידה, הכוללים הכרת השטח ותיאומים, קשירת קשר עם אחרים, הצטיידות בפלאפונים מבצעיים והסתייעות ברכב, התעוזה לפקוד 3 משקים חקלאיים שונים (שניים באותו מושב), ולגנוב מהם ללא הסכמת בעליהם מקנה וכוורות בהיקף ניכר, הניסיון לגנוב מכבשים, הכל תוך כדי התפרצות לבית עסק בשדרות וגניבת מיטלטלין, הכל בהיקף נזקים ישירים של למעלה מ- 80,000 ₪, ונזקים עקיפים של התמוטטות כלכלית של שני משקים, מחייבת מתן משקל ראוי וניכר לשיקולי הרתעת היחיד בגזירת עונשו של המשיב.

הדברים מתחדדים ביתר שאת, לאור העבירות הנלוות שבצע המשיב על מנת לסייע לו להימלט מאימת החוק. העבירה הראשונה, הנה הסיוע להריגה כה אכזרית של כלבתו של המתלונן, ששמשה בין היתר כאמצעי מיגון לקניין, והותרה באופן אכזרי זה לאחר הריגתה. התנהלות זו, המגלה אדישות וזילות כה בוטה לחיה חסרת ישע, מחייבת הלימה עונשית שתטמון בחובה שיקולי הרתעת היחיד. העבירה השנייה הנה עבירת השיבוש מהלכי משפט, שבוצעה לאחר שנתפס המשיב ע"י רשויות אכיפת החוק, שבוצעה על מנת למנוע את השתת אימת הדין עליו.

בשלב השני, ובאופן מצטבר, שגה בית המשפט משלא נתן משקל ראוי לשיקולי הרתעת היחיד בעניין ביצוע העבירות אלימות כלפי סוהרת שב"ס בכלל, ובפרט בעודו מנהל את משפטו הפלילי בגין העבירות נשוא התיק העיקרי. לעמדת המערערת, תעוזת המשיב, העצור עד לתום ההליכים בגין העבירות נשוא התיק העיקרי, בעוד משפטו מתנהל, ובעיקר בעודו ממתין לשקילת הליכי השיקום בעניינו, לבצע עבירות אלימות חמורה (סטירת לחי ושפיכת תה חם על גופה של הסוהרת) כלפי עובדת ציבור, שחטאה היחיד היתה כי מלאה את תפקידה כדין, מחייבות תשומה משפטית של שיקולי התרעה בגזר דינו.

7. העדר משקל וביטוי לתבחיני הרתעת הרבים

לעמדת המערערת, כפועל יוצא ממשגיו של בית המשפט הנכבד קמא ממתן משקל לערכים המוגנים, הוא שגה אך בכך שהתעלם לחלוטין, ולא נתן כל משקל לשיקולי הרתעת הרבים. לא לכל עבירה / אישום בנפרד, ובוודאי שלא בהצטברותן של העבירות.

לעניין הגניבות החקלאיות, כמצויין לעיל, המחוקק מצא לנכון, ולא בכדי, לייחד עבירה לתופעה רווחת זו של גניבות חקלאיות, הפוגעות לא רק בקניינם, בביטחונם האישי והכלכלי של הנפגעים הישירים, אלא היא פוגעת בחוסן הכלכלי ויישובי של כלל אזרחי המדינה. לעמדת המערערת, ספק אם בענישה של 18 חודשי מאסר, עת מדובר בגניבה חקלאית ב-3 משקים חקלאיים, בסך גניבה העולה על 50,000 ₪ (וכפועל יוצא התמוטטות ממשית של המשקים החקלאיים), שחלקן הושג תוך התפרצות לבית מגורים וגניבה ממנו וסיוע להריגת כלבה ששמשה כאמצעי מיגון על המקנה בצורה כה אכזרית, יש בה להלום את שיקולי הרתעת הרבים.

לעניין ההתפרצות לבית העסק וגניבת רכוש העולה כ- 35,000 ₪, המערערת תטען שבאופן מצטבר לאמור לעיל, ספק אם ישנה הלימה ומתן תשומה לשיקולי התרעת הרבים.

לעניין תקיפת הסוהרת בנסיבות מחמירות ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, תטען המערערת שבית המשפט הנכבד התעלם משיקולי התרעת הרבים דווקא בעבירה שמחייבת מתן תשומה לשיקולים אלה שעה שמדובר בפגיעה בנציגי שלטון החוק.

8. העדר אפליה ביחס לשותפים

המערערת מבקשת לחתום את פרק העונש הראוי בכל הנוגע לרכיב המאסר בעמדתה, לפיה נימוקיה עומדים איתן גם ביחס לענישה של שותפיו, כפי שזו נפרסה בחלק העובדתי בערעור המדינה.

לעניין הסדר הטיעון שגובש עם שריף, תטען המערערת, שמדובר באבחנה ברורה בשני היבטים.

ראשית, המשיב הורשע במסכת ארוכה של אישומים, כשכל אישום מכיל מספר עבירות, בעוד שלשריף מיוחסות עבירות קלות יותר (ניסיון לגניבה חקלאית) באשר לאישום אחד בלבד.

שנית, כפי ששטחה המערערת בגילוי לב, בבסיס הסדר הטיעון שגובש עם שריף עמדו שיקולים ייחודיים שמטעמי צנעת הפרט לא יפורטו בהודעת הערעור, כאמור בהמלצת משרד היועמ"ש, כמו גם תשתית ראייתית, שהטו את הכף להחרגת עניינו מרף ענישה הנהוג בעבירות אלה.

לעניין ענישתו של עגל, תטען המערערת ראשית שאין לגזור גזירה שווה בין מסכת המעשים המיוחסים למשיב לבין המעשים המיוחסים לעגל. שנית, המערערת ממילא עתרה למתחמים ולענישה שונים מאלה שנקבעו ע"י בית משפט השלום בקריית גת.

משגה רביעי – משגה בעניין רכיב הפיצוי (הימנעות מהשתתפות פיצוי לכלל המתלוננים והיקף פיצוי נמוך)

9. כללי - לעמדת המערערת, בנוסף לכלל המשגים כאמור לעיל שגה בית המשפט הנכבד בכל הנוגע לרכיב הפיצוי, הן לעניין ההתעלמות מיתר המתלוננים והסתפקות בהשתתפות פיצוי רק עבור המתלוננים שהעידו לעונש, והן לעניין היקף הפיצוי.

10. תכליות הפיצוי בראי הפסיקה

תכליות הפיצוי נובעות הן מ"אופיו האזרחי" של הפיצוי והן מן המסגרת הפלילית שבה הוא מוטל: "הפיצוי האמור הינו בעל רכיב אזרחי דומיננטי אך הוא מושפע מסביבתו הפלילית ומהנורמות המאפיינות אותה, ולפיכך הוא בעל מספר תכליות שונות, ביניהן: מתן סעד מיידית לנפגע העבירה, מבלי שייאלץ להמתין לסיום ההליכים האזרחיים בעניינו ולעיתים אף יחסך ממנו, אם יסתפק בסכום הפיצוי, המפגש המחודש עם העבריין שפגע בו במסגרת הליכים אזרחיים; הכרה חברתית בסבלו של הנפגע; העלאת מעמדו של קורבן העבירה בהליך הפלילי, כחלק מהמגמה לשלבו בהליך הפלילי ולהכיר בזכויותיו במסגרת הליך זה ואף יסוד של היטהרות לעבריין עצמו, שחיובו בפיצוי לטובת הנפגע עשוי לתרום לשיקומו [ראו: רע"פ 9727/05 פלוני נ' מ"י (פורסם בנבו), 8.8.2007]; ע"א 6897/06 בודגור נ' מ"י (פורסם בנבו), 26.2.2008 (להלן: עניין בודגור) פסקה 17 לפסק הדין]. " (ע"פ 6452/09 קאסם עלי נ' מ"י (לא פורסם, 22.7.10)).

11. הימנעות מהשתתפות פיצוי לכלל המתלוננים / נפגעי העבירה

בשלב הראשון, לעמדת המערערת, טעה בית המשפט הנכבד משנמנע מהשתתפות פיצוי עבור כלל המתלוננים בתיק, הן בגניבות החקלאיות הן בהתפרצות לבית העסק, והן בתקיפת עובדת הציבור, והסתפק בהשתתפות פיצו עבור המתלוננים שהעידו בפרשת הטיעון לעונש.

12. השתתפות פיצוי מזערי ביחס שאינו משקף את תכליותיו של רכיב הפיצוי

לעמדת המערערת, שגה בית המשפט הנכבד קמא מהסתפק בהשתתפות פיצוי המתמצה בסכום של 5000 ₪ בלבד עבור כל מתלונן. לעמדת המערערת, סכום "מידתי" זה לא הולם את תכליות הפיצוי במיוחד בשים לב למקרה דנן:

א. מתן סעד מיידית לנפגע העבירה – הסכום שנפסק נמוך מאד כך שאין בו כדי לספק "סעד מיידית", ולו ראשוני, לנפגע העבירה.

ב. הכרה חברתית בנזק – התוצאה העונשית המקלה אינה נותנת ביטוי ראוי לפגיעה וחוטאת אף לתכלית ההכרה החברתית בפגיעה שנגרמה.

ג. תרומה לשיקום העבריין – תכלית נוספת שהיה מקום לתת לה משקל נכבד, דווקא בשל נסיבותיו "הייחודיות" של המקרה, היא התכלית של היטהרות לעבריין עצמו. ניתן היה להגשים תכלית זו, בהטלת פיצוי משמעותי שיאפשר למשיב לתת ביטוי ממשי לאמפטיה שביטא באופן מילולי בפני בית המשפט (רע"פ 2976/01 אסף נ' מ"י פ"ד נו(3) 418, 465).

ד. מניעת ההכרח של נפגע העבירה ליזום הליכים משפטיים לתביעת פיצוי כספי ישירות נגד העבריין.

ה. הכוונה לחזק את מעמדו של נפגע העבירה בהליך הפלילי יצרה מגמה להרחבת פסיקת הפיצויים – החלטה זו אינה מבטאת את המגמה הקיימת בפסיקה להרחיב את פסיקת הפיצויים במסגרת הליכים פליליים ולתת משקל רב יותר למעמדם של נפגעי העבירה בהליך הפלילי כביטוי למקומם החשוב באינטרס הציבורי:

”...למגמה שהתפתחה בפסיקתנו, לעודד את יישומו של סעיף 77 לחוק העונשין, בין היתר, בהתחשב בשינוי שחל במעמדם של נפגעי עבירה ומתוך הכרה בזכותם לקבלת פיצוי על הנזקים השונים - הרכושיים, הגופניים והנפשיים - שנגרמו להם (ראו: עניין יאיר; ע”פ 7895/04 פלוני נ’ מ”י (טרם פורסם, 2.8.2006)).” (גליקסמן, פסקה 20)

”אכן, ראויים הם הקורבנות והנפגעים כי בית המשפט יהיה להם לעזר, שהרי בית-משפט אם ואב ואפוטרופוס היה להם. וברוח זו של עידוד נאמר אנו, שראוי אף לנו כי נפרש את הוראת סעיף 77 לחוק העונשין בליברליות. ראויים הם הנפגעים וקורבנות העבירות כי נעשה כן” (אסף, 476).

לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע מתחמי ענישה גבוהים יותר (רצפה ותקרה) לכל אישום, במיוחד לגבי האישומים הראשון והרביעי, ולהחמיר ברכיב המאסר שהושת על המשיב באופן ניכר. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד להשית פיצוי עבור כלל המתלוננים בתיק, ולהגדיל באופן ניכר את היקפו.

תהילה גלנטה, עו”ד
ממונה בפרקליטות מחוז דרום (פלילי)

באר - שבע ז’ באדר, תש”פ
3 במרץ, 2020

פמ”ד עפ/20/568